

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Indicibvs Illvstratvs Et Avctvs Concionatoriis

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Cap. II. Eleemosynas consideratè, largiter, & humaniter, dandas.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77031](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77031)

ter accipiendi perdit. Duplicata sunt beneficia, quæ A naturata.

CAPVT II.

Eleemosynas humaniter, consideratè,
largiter dandas.

Caſar. l. 4.
Illaſt m.
rac. 68.
mibi pag.
224.

CÆSARIVS è Ciftertientiſi familiâ, qui ante annos quandringtonos ævi ſui miracula conſcripſit, rem ſibi narratam litteris mandans: Quidam Abbas, inquit, hospitalitatis amans, & in pauperes ſupra modum prolixus fuit. Ne autem in his pietatis officiis remoram ſentiret, ſibi ſimiles ſuo cœnobio curatores ambuit. Optimos conatus miro favore Deus proſecutus eſt. Quot plures hoſpites recepit, tanto que largius egenis benefecit, tanto copioſior cœnobii proventus fuit. Huic Abbas alius ſucceſſit, & cū eo tenacitas & avaritia. Prioribus igitur curatoribus amoris ſibi ſimiles adſcivit novus Antilles, avarus avaros. Et ut res mangonio non careret: Prior Abbas, aiebat, nimum fuit dapſilis & effuſus: contrahenda ſunt manus, & æs parcius ſerendum, ut ſi agros ſterilitas, pecus peſtilitas, grando ſegetem invadat, habeamus nihilominus, quod promamus. Hoc mantelo Abbas illaudatam parſimoniam velabat. O condum, non Promum! ſed avarus Condus, calamitoſum facit Promum. Poſtquam enim hic lucrio non hoſpites ſolum, ſed & hospitalitatem excluſit, & tributum pauperibus dari ſolium ſubtraxit, ſimul etiam cœnobii cenſus decrevit. Eò res prolapſa, ut vix eſſet, quod menſis ex ritu & more inferretur. Inops erat opulentia. Quadam die vir grandævus & canus à janitore hoſpitiū magnis precibus rogavit. Hunc janitor clara & timidè admittit. Cenula proſus tenuis allata: offula exculſa, caules malè uncti, & quod cenæ caput, præſalſa & durata fumo albula. Super omnia tamen vultus & verba accèſſere bona. Nam janitor modeſtè præſatus: Velim, inquit, vir optime, menſam tam tenuem æqui bonique conſulas. Sanè non grandi mazonomo cibos ferimus. Memini olim cū noſtra domus tam optimis redditibus gauderet, ut vel Pontifices ſaliari cenâ liceret excipere: jam vix panem & oluſcula exhaulſtum penu ſubminiſtrare. Huic cano capite hoſpes: Duos fratres, inquit, monaſterio expulſiſtis: & niſi hi revocentur, actum eſt de vobis, è dura egeſtate nunquam ſatis eluctabimini. Illorum fratrum alteri nomen eſt DATE: alter DABITVR VOBIS, appellari ſolet. Et cum dicto ſeſe oculis ſubduxit hoſpes. Iam tunc non infelicis memoria: amboſum nomina utcumque retinuit, rem Abbati ac ceteris ordine percenſuit. Ab exilio revocatus eſt frater DATE, & unâ cum illo rediit germanus exul DABITVR VOBIS. Reſumpta eſt in egenos liberalitas, & res familiaris mirificè augeri cepit.

Res mira hos fratres ſeparari non poſſe, individuò nexu ſeſe comitantur. Vbi DATE, illic & DABITVR eſt. Ita unam aliquam domum aut uterque occupat, aut neuter. Renuis dare? ergo recuſas accipere: nec tibi dabitur.

Triplicis a-
lius mo-
dis in dā-
dis ele-
moſynis.

Atque hoc eſt, quod hæcenus urgemus, & unâ jam dandi modos explicamus. Superiori capite præceptionem triplicem ſuggeſimus: Da ipſe, da dicente ſylabo, da citò. Triplicem aliam hæc ſubjungimus: Da humaniter, da consideratè, da largiter. Singulis præceptionibus majorem lucem dabimus.

4. Modos:
Da huma-
niter.

Quartus igitur in dandis eleemoſynis modus eſt: Da humaniter, vultu bono, verbis amicis, geſtu

non ſuperbo. Verbis contumelioſis omnis gratia cor-
rumpitur. Quam decorum eſt, cū viri primarii for-
didum palliolum comiter ac benevolè alloquantur,
nec adducto ſupercilio inopes velut voce indignos re-
jiciunt. Siracides hæc præceptorem agens: Fili, ait, in
bonis ne des querelam, & in omni dato ne des triſticiam ver-
bi mali. Cū eleemoſynam das, cavè illam alperis ver-
bis corumpas, ne qui accipit, pro gratiarum actione
tibi maledicat. Non rarè lenis, placida, & comis oratio
donis ipliſ eſt potior. Blandè & amicablem alloque-
re, & jam dediſti. Vti ros præteritæ ſicci calores tem-
perat, ita dolores, quos urens creat paupertas, mitia
verba leniunt valdè ac mitigant. Aſperge tuo muneri
comitatem, & munus geminum contuliſti. Frons ru-
goſa, tereticus vultus, verba rigida mœrori ſunt, non ſo-
lacio, & donum quod comitantur, jugulant. Eleemo-
ſyna, præſertim non magna, verborum ſaccaro & mel-
le condienda eſt, uti ſolent quadam placentæ, ſine
hoc condimento minus placituræ.

Eſt qui canem velit allicere, & altera quidam ma-
nu panem, ſed altera fuſtem echinatum porrigit: non
alliciet: fugabit. Ita ſunt qui ſtipem dividunt, ſed iis
verbis, quæ ſavitus echino pungunt. Das panem, inquit
Chryſoſtomus, & vocas impoſtorem. Exoſum & miſe-
rum donū. Suavius benefaceres, ſi tua retineres, quam
ſi tam moroſus & humanitatis expers ſis benefactor.

Alios mores divinus Paulus nos docens: Induite vos,
inquit, ſicut electi Dei, ſancti & dilecti, viſcera miſericordiæ,
benignitatem, humanitatem, modeſtiam, patientiam. Harum
virtutum ſanè nullam habet, qui adverſus pauperes
tam aſper, & inhumanus eſt. Et cui benignus ille vide-
tur, cui patiens, humilis & modeſtus, qui Lazaros tam
inclemeter dimittit, qui prius con vicis mordet, quam
nummis donet. Num à modeſto humili ſunt illæ vo-
ces? Vos erroneſ otio nati, vorando, ludendo, potan-
do veſtra conſumitis: Vos mures omne horreum in-
ſectatis, omne triticum corroditis: Vos inertes beſtiæ
laborem fugitis, & ignavam mendicitatem ultrò ſe-
ctamini: quis ventres tam pigros ſatis implet? Ohe,
ſatis eloſorum, ſatis eſt. Parcius iſta, obſecto, Chriſtia-
ni, non hic miſericordiæ ſunt viſcera, ubi verba ja-
ctantur tam inhumana. Iſidorus Peluſiota eos, qui pau-
peres velut moloſſi allatrant, graviter reprehendens:
Eleemoſynam, inquit, à probro & contumeliâ puram
atque immunem eſſe oportet. Nam qui ei hæc adjun-
gunt, fragranti unguento cenam admilcent, atque
accipientium animos percutiunt. Quæ enim cum pro-
bro porriguntur, etiamſi maxima ſint, accipientibus
minimè jucunda ſunt, tamenſi alioqui neceſſitate con-
ſtricti cōtumelias tacitè ferant. Cū autem etiam per-
exigua ſunt, atque cum contumeliâ præbentur, into-
lerandam quadam egentium animis tempeſtatem
pariunt. Quocirca pauperibus leniter & placidè re-
ſpondere oportet. Melior eſt ſermo quam donum.

Mendici, ut ſcias, non minus homines ſunt, quam
tu: ergo iſ te quoque hominem oſtende, & ſimul me-
mineris etiam te mendicum eſſe. Appoſitè Guiliel-
mus Lincolnienſis: Dic mihi, quaſo, o dures, ait, quare
pauper tecum non accipiet cibum, qui tecum accepturus eſt re-
pugnans? quare non accipiet veterem tunicam, qui tecum acce-
pturus eſt immortalitatis ſolam? quare pauper non meretur
accipere panem tuum, qui tecum meruit accipere baptiſmi Sa-
cramentum? Cur indignus ſit accipere reliquias ciborum, qui
tecum venturus eſt ad conviviū Angelorum? Ergo men-
dicus mendico, ſed regni locio amice ac humaniter
reſponde.

Quis verd noſtrum à Deo unquam, cū mendica-
mus, & ſupplices ei libellos porrigimus, reſponderi ſi-
bi audit; Recede impoſtor: non venires ad me, niſi
neceſſitas te premeret: in templo tantum tibi charus
ſum, cū extra templum es, aliis ſed furtivis amoribus
dele-

delectatis. Ergo abi, nec redi. Hæc audire dignissimi sumus, sed miris agit nobiscum Dominus Deus. Equissimum igitur est, ut nos servi cum consensu non rigide agamus.

Quanto melius est, inquit Seneca, adiciere bona verba rebus bonis, & pr. educatione humanâ, benignaque commendare, quæ præstas? Dic: si quid deerit, libenter subministrabo; nec opus tot preces aut deprecatores admoveere, ut expugner; quid quid in me consilii & opis, pro viribus jurabo. Qui tam paratè facit, non est dubium, quin libenter faciat. Itaque lætus optulatur, & induit sibi animi sui vultum. Ita qui accipit, majoris æst imabit dantis animum, quàm donum: dicit, non reperire se, qui satis gratus agat. Quorumdam grandia beneficia loquendi asperitas, gravitatem & tristitiam imitata corrumpit, cum precibus annunt vultu negantium. Martialis hos tales falsè tangit:

*Diligio præstant em, non ad Cimna negantem,
Sed tu nec præstas, nec cito Cimna negas.*

Homines autem morosi & fastuosi, plerumque etiam contumeliosi sunt, qui aut non respondent, cum rogatur, aut respondent acerbè. Ita plurimi manus utcumque munificas, sed os habent amarulentum, quod destruant, quiddam manibus struxerunt. Tu igitur si panem velis porrigere, clavam echinatum abjice: Da stipem, sed vultu & verbis bonis, Da humaniter.

§. II.

Quibus dandi modus: Da consideratè. Pauperes quidem curiosi scrutandi non sunt; ut dicemus, nihilominus considerandum, ubi rectius ponatur beneficium, quo loco major urgeat necessitas. Incon-sulta & planè cæca donata laudari non potest. Sit ergo delectus aliquis hunc in modum. Primò senibus, ægrotis, studiosis, adolescentibus egenis dandum præ ceteris. Igitur ætatis aliqua ratio haberi potest, ita ut ceteris præferantur senes, qui licet laborem non fugiant, victum tamen difficillis parant. Interrogatus Diogenes: Quid in vitâ miserum videretur? Dixit, senex egenus: hic enim bis ægrotus est, & senectutis morbo & mendicitatis perusto sacco. Deinde non negligendi sunt, qui cum alienâ indigent misericordiâ, pudore ingenuo deterrentur à quærendo, verendum pauperes, qui minus fame potior est pudor. Qui autem egenus & æger est, duplici laborat paupertate. Heu quoties in urbibus familia est, in qua maritus æger decumbit, sex, septemve liberi panem absumere nati. Vxor re familiari occupatissima, cum marito ægro, tum culinæ & foco addidit. En nemo est in familia, qui victum possit lucrifacere; nec panis est, nec quod molant, habent, nec quod pinant. Hic operæpretium est, benefacere. Tertio qui ceteris anteferendi, sunt adolescentes honesti, sed inopes, qui student litteris. Sunt quidem pauperum domus, sunt pecuniæ collatiæ: sunt sportulæ, sunt ditiorum culinarum reliquæ, nihilominus sunt studiosorum adolescentum plurimi, quibus nec mucidus panis est; ad discendum ingenii multum habent, æris nihil. Hi magni olim viderent & Reipublicæ perquam utiles, sed dira eos paupertas abstrahit à Parnasso. Hos præci picturâ sic exprimebant. Iuvenem statuebant, qui alteram quidem manum habebat alatum, quâ cælum peteret, sed altera gravi saxo impedita trahebat ad terram. Hi sanè præ omnibus alendi, Stupores alii & fungi, quibus ingenium durum, indocile, obtusum, ad stivam, ad futrinam aut textrinam, ad militiam ablegentur; in scholis ad spem magnam educandi sunt, quos in doles & ingenium commendant.

Sed objicias primò: Hi pueri cum eis rectè est, aut insolescunt, aut aufugiunt. Respondemus, eleemofynam non ideo malè collocatam aut perditam. Quot

tirones in officinis, in tonstrinis, in religiosis familiis discunt, & aut malè se gerunt, aut ad discendi finem non pertinent. Eleemofynæ nihil officit, malo animo accipi, sed malo dari.

Objicias secundò: Litterarum studium ad finem perducere res maximi sumptus est, quem plerique omnes fugimus. Obduco: Exiguus planè sumptus est, quo primis annis adolescens aliquis inter Musas alitur: nam ubi ad classes altiores evalescit, industriâ suâ seipsum juvabit. Quot ipsi novimus viros primarios, Archigrammateos, Medicos, Iurisprudentiæ, Theologiæ Doctores, Proëpiscopos, qui domos cantu salutabant, ut nummulum aut panis frustillum acciperent: eruditio eos in altum extulit. Sunt quidem hi subinde parum grati in eos, in quos maximè oporteret. Nihil refert. Hæc talia largitiones nostras nequam terreat: eleemofynæ promeritis nihil decedit.

Objicias tertio: Ego templis do. Non reprehendimus. Sed templa viva potius ac prius curanda sunt, quàm ea, quibus nihil est vitæ. Sunt qui sacrorum augent, cænobia cõdant, templa aut sacella erigant, parentes aut cognatos summè pauperes destituant. O munificentiam magnam, sed malè ordinatam! Aureæ linguæ orator, quid hac in re sentiat, aperitissimè

facundia in medium ponens: Ecce enim, inquit, qui martyria edificant, Ecclesiis ornant, bonum opus facere videntur, sed si quidem & aliâs justitiam Dei custodiant, si de bonis eorum pauperes gaudent, si aliorum bona per violentiam non faciunt sua: scito, quia ad gloriam Dei edificant. Si autem aliâs justitiam non servant, si de bonis eorum pauperes nunquam gaudent: si aliorum bona faciunt sua, aut per violentiam, aut per fraudem: quis tam insensatus est, ut non intelligat, quia non ad gloriam Dei faciunt edificia illa, sed propter æstimationem humanam? & justè edificant martyria, ut pauperes violentiam passibiles interpellent contra eos. Non enim gaudent martyres, quando ex illis pecuniis honorantur, pro quibus pauperes plorant. Qualis est virtus illa justitiæ, munerare mortuos, & expoliare vivos? de sanguine miserorum tollere, & Deo offerre? Illud non est Deo offerre, sed velle violentiæ suæ socium facere Deum: ut cum si oblatam sibi pecuniâ de peccato libenter acceperit, consentiat in peccato. Vis domum Dei edificare? da fidelibus pauperibus, unde vivant; & edificasti rationabilem domum Dei. In edificis enim homines habitant. Deus autem in hominibus sanctis. Quales ergo illi sunt, qui homines expoliant, & edificia martyrum faciunt? habitationes hominum componunt, & habitationem Dei destituant? Tantò ergo ex antiquis temporibus morbus iste in hominibus habebatur. Dicebant enim apud se: Si bene fecerimus pauperibus, quis illud videt, & si viderint, non multi vident; & si multi viderint, pro tempore vident. Transit enim tempus, & transit cum tempore benefacti memoria: Nõme ergo melius edificia facimus, quæ omnes aspiciunt, non solum hoc tempore, sed etiam in posterum? Nam quamdiu edificium permanet, tamdiu edificantis memoria naminatur. O insipiens homo! quid tibi prodest post mortem ista memoria, si tibi es, torqueris, & ubi non es, laudaris?

Primum ac potissimum, quod templis debetur, est mundities mundities. Non tantum adsint, quæ in usus sacros necessaria, sed etiam quantum fieri potest, mundissima sint. Viderint illi, qui sacras aedes squalore ac situ obduci; omnia in eis pessum ire, suaviter cernunt; nec ruinosâ restaurant, nec collapsa erigunt, in dõ domesticis ulibus profanant; qui legumina, rapas, lac, olera, sacellis velut penori custodienda tradunt. Hic cum Christo vociferandum: *Fecistis domum patris mei speluncam, si nõ latronum, certè araneorum, vespertilionum, noctuarum.* Sunt etiam, qui domos habent instructissimas ac ornatissimas, in eorum templis aut sacellis squalent omnia & fordent, aræ à frontalibus nudæ vix laceris ac fordidis pannis insternuntur, in ceteris omnibus confusi & squalor. His divini honoris contemptoribus

*Chryst. 10. 23.
in c. 23.
Matt. 10. 41. mibi
p. 927.
& seq.*

*Mundities
templis
potissimã
debetur.
Matt. 6. 21.
v. 31.
Marc. 6. 11.
v. 17.
Luc. 11. 24.
v. 46.*

5, Modus: Da consideratè.

Quibus primò subveniendum.

Quibus secundò.

Quibus tertio.

ptoribus flagellum Christi proximum est. Et certe totas familias male perisse vidimus, quæ sacras aedes tutelæ suæ commissas negligi, ruere, ac collabi non viderunt.

Da igitur, quod debes ædibus sacris, quæ ad sacros usus necessaria sunt, assigna, munditiam eis præsta; & cave domibus sacris spatium vel minimum, cave quidquam redituum, aut donaria ulla subtrahas.

Annua æternas in templis exequias tibi defuncto constituere vix hoc ævo censuerim expedire, idque certas ob causas. Quadringentos aut quingentos, aut etiam sexcentos florenos huic rei destinatos, dum vivis, in adolentes studiosos eroga, & inde tibi majus promeritum accedet, quàm si singulis annis inferitæ cursum peragantur. Alia hic virorum principum est ratio. Igitur hic templa faxea sic instruit, & orna, ut templum Dei vivum non nescias primo loco curandum. Adolentes studiosos pauperes omnibus quàm impensissime commendo.

§. III.

4. Modus
Da largi-
ter.

Sextus erogandi modus, *Da largiter*: immerge marnipio manum, non solum rade superficiem. Sunt, qui valde dapesiles se credant, cum verminosas carnes, aut vinum fugiens & vappam, aut poma putrida, aut corrosas sine vestes mendiculis projecerint. O grandem munificentiam, pauperibus donare, quæ in fimum forent excutienda. Nemo dixerit: Satis habeant; hoc contenti sunt pauperes; Istud haud eos dedecet. Scilicet est condignum donum, qualis est cui dono datum est.

Plautus.

Apate vos ces improbas. Quod pauperi das, Christo das, An Christum numerescens vino, fetentibus carnibus vis rescire? Illud autem singulariter attendendum tam in profanis quàm religiosis domibus: Cum ciborum reliquiæ pauperibus dantur, ne quæso tam immunda sit congeries, ut ossa canibus oblipari videatur. Hic sæpe turpis famulorum, & ancillarum socordia est, quæ dum impatienter properat, carnes, olera, pultes in chaos sordidissimum confundit. Sed & patris aut matris familias culpa hic miscetur, quibus curæ non est, quid pauperibus aut quomodo detur. Non intelligunt super egenum & pauperem. His illud ingerendum. Quod facis, fac bene. Dandis ciborum reliquiis multum dabis, si sine sordibus dederis, si te non canibus sed Christi pauperibus dare reputaveris. Quis ciborum omnium confusionem non horreat? Immundissimum eleemofynæ genus, est, assa & lixa, sicca & liquida, dulcia & acida, olea & pulmenta in ollam unicum conjicere. Distingue & distinguenda, & turbæ pauperum bene coxeris. Misericordia sordes non amat.

Luc. 6. 6.
v. 36.

Estote misericordes, sicut & pater vester misericors est. Non sicut Abrahamus, Tobias, Iobus misericordes fuerunt, etsi fuerint misericordissimi; sed sicut pater vester. Hujus imitampi liberalitatem. Dandum est, non sicut olim libabatur Soli vinum, hoc est, parcissimè; non sicuti thus extremis digitis in aceram conjicitur, non sicut agrotto jusculum modico sale spargitur. His eleemofynæ sacris non cochleariolum aromaticum, non cochlear offarium aut pulmentarium, non ligula, sed cochlear fullonum, quo pannos perpluunt, est adhibendum; totâ manu dandum, liberalissimè, quantum fieri potest, hic erogandum. Da igitur ambabus manibus, largire pleno modio, & ipso horreo admetire, non minutim, non parè, sed ampliter, copiosè ac prolixè, minimèque malignè; Promumque magis quàm Condum te præsta.

Tob. 6. 1.
v. 19. & 20.

Tobias in captivitate positus quotidie pergebat per omnem cognitionem suam, & consolabatur eos, dividebatque unicuique prout poterat de facultatibus suis. Esurientes ale-

bat, nudisque vestimenta præbebat, & mortuis atque occisæ sepulturam sollicitus exhibebat. En omnibus omnia factus, oculus cæco, pes claudò, operimentum nudo, pater pauperum, plepâ totâque manu dedit.

Germanus Antiodorensis Antistes in itinere stipem à mendiculis rogatus, à Diacono suo quesivit, quantum superesset viatici? Tres aurei, respondit. Hos ipsos omnes, ait Germanus, da petentibus mendicis. Cui Diaconus: Si demus, inquit, quid nobis in viaticum restabit? Huic demuo præsul: Deo, inquit, non deerit, unde suos nutriat: tu quod habes, pauperibus ne subtrahes. Ergo Diaconus ne cuiquam minus providus videri posset, duos dedit aureos, retento tertio. Non diu post equites insequuntur hos viatores, à Leporio viro ditissimo missi, ut Germano Episcopo ducentos aureos offerrent, quos & obtulerunt, & unâ suum dominum venerando Præsuli commendarunt. Hic Germanus ad Diaconum versus: Quidquid hoc muneris est, inquit, accipe, vos verò Leporio amplas agite grâtiâs: curabimus, ne malè collocâti beneficium. Dimissis equitibus, fronte feriâ diaconum compellans: Scito, ait, quod & pauperes deceperis, & nobis centenos aureos ademeris. Nam si mendicis, prout iusseram, tres aureos dedisses, liberalissimus remunerator Deus nunc misisset aureos trecentos. Hanc muneris diminutionem, fatuæ providentiæ habemus præmium.

Anno millesimo ceterimo nonagesimo septimo, quod dicitur famas plurimos extinxit, religiosa domus Heisterbachii, novella licet & exigui census, non ideo tamen angustioris liberalitatis in pauperes fuit. Tantus autem accursus pauperum erat ut eorum vel uno die mille quingenti ad portam numerarentur. Gebhardus eò loci tunc Abbas singulis diebus bovem unum laxari, quem præter panes & olera in egenos tribui iussit: ita pauperibus usque ad novas spicas utcumque satisfactum. Verebatur autem optimus pater, ne annonæ pauperum deficeret ante messem, & ideo pistorem vocans passim nimis magnos ajebat coqui, moderatone hic opus esset, quod pluribus & diutius suppetat, quod detur. Hic pistor Conradus Roth: Venerandè Pater, inquit, mihi crede, cum massam subigo, & panes formo, admodum parvi sunt, in furno incrementum accipiunt admirandum: Affirmare austinanos immiti & parvulos panes, extrahi gigantes. Sed & illud hic observabile, inquit, farinam in ipsis farinariis crescere, ut pistores omnes, sed & pauperes mirentur, dicantque: Vnde, obsecro, hic omnis tam copiosus commearus? Eodem anno vir opulentus Andreas Spirensis, qui in aula Friderici Cæsaris pecuniam maximam congeffit, nobile prædium ab omni vectigali ac tributo vacuum & immune emit, & illi ipsi cenobio in pauperes tam prolixo sponte suâ donavit. Ita panes, olera, boves, & quidquid in egenos distributum, grandi fœnore, restitutum est.

Promissa Christi non fallunt: *Date, & dabitur vobis, date liberaliter, & liberaliter reddetur vobis; date liberalissimè, & id omne pariter liberalissimè vobis restituetur.* Eadem quippe mensurâ, quâ metimur, remetietur nobis. *Qui facit misericordiam, inquit Chrysologus, currit ad præmium: qui non facit misericordiam, de fine omnium currit ad penam.*

CAPVT III.

Eleemofynas hilariter, modeste, destinato numero dandas.

AD MIRATIONE dignissimum est, quod Salomon in templum à se conditum thelauros incredibiles insumperit, ligna pretiosissima pro eo delegerit;